

Вера Борисова

Мъжът, който се давеше

– Колко е дълбока самотата?

Мъжът стоеше безмълвен на масата в бара и отчаяно се опитваше да изгони този въпрос от главата си. Как, по дяволите, му беше хрумнала тази глупост? Още повече, че „дълбока“ беше най-неточното определение за самота. Та кой казваше „Вече ми е дълбоко самотно!“ Но колкото повече се замисляше над това, все по-ясно разбираше, че всъщност този израз беше повече от точен.

Той се давеше в самота!

Не е задължително да си грозен, беден или болен, за да си нещастен. Понякога можеш да имаше всичко и пак да се чувстваш ужасно. Понякога не е достатъчно само да съществуаш.

Как мразеше проклетите съботни вечери, когато не можеше да стои въкъщи сам, нито да излезе някъде, защото това само го караше да се чувства още по-самотен. Как мразеше проклетия бар, в който прекарваше най-ужасните дни от живота си, а най-лошото беше, че той доброволно отиваше там всеки път, когато останеше сам. Това единствено го нараняваше още повече, но от друга страна поне му даваше шанс да осъзнае колко сам беше в момента.

Господи, той наистина се давеше в самота!

– Колко е дълбока е самотата?

Натрапчивият въпрос вече въобще не изглеждаше безсмислен, напротив. Той се загледа в чашата с уиски пред себе си. Алкохолът едва си проправяше път измежду гъсто разпрострялите се бучки лед. Беше му някак приятно да гледа тази медено-кафява течност, да си представя меката топлина, която тя разлива по гърлото му. Само да си я представя, без да отпива от нея. Може би там му беше грешката – винаги прекалено много фантазираше, а почти нищо не правеше. Така беше и при жените. Знаеше точно каква жена очаква и какво иска от нея. Трябваше да е бъде човекът, с когото щеше да споделя всичко, да е умна и, не задължително красива, но поне симпатична. Мислеше си, че би било повече от великолепно, ако можеше да сподели живота си с жената, която е и негов най-добър приятел. Проблемът му може би беше, че прекалено много фантазираше и рядко правеше нещо, за да намери тази жена.

– Колко е дълбока самотата?

Колко е дълбока самотата ли? Мъжът отново свали поглед към чашата си и впери очи в меката медена течност. Този път обаче не гледаше с изражение на благодарност към алкохолът – неговият най-верен приятел. Този път имаше изненадано изражение, защото беше открил малка част от отговора. При това в меката топлина, лениво разтичаща се

между бучките лед. Гледаше към чашата и изведнъж почти извика на ум: „Една пълна чаша – ето колко е дълбока самотата!“ Една пълна чаша с алкохол, когато до теб няма никого, когато в душата ти е празно като на бойно поле след битка. Една пълна чаша, а мястото срещу теб е празно. Една пълна чаша, когато тя е единствения ти останал близък!

Този отговор явно не задоволи жадното му за разкрития подсъзнание и въпросът отново изникна от някъде:

– Колко е дълбока самотата?

Защо ли въобще беше дошъл тук? Препълнен, мръсен бар, в който група неудачници допиваха последните глътки от мизерното си съществуване. В който тук-там се мяркаха застаряващи, никому-ненужни жени, чакащи последния влак до гара Щастие, а може би и Любов! Единственото, което щяха да получат обаче, беше билет до поредното вмирисано на пот мъжко легло. И това нямаше да е никаква гара, а просто поредното извозване. Поредното извозване, от онези малки жестокости, които Съдбата се забавлява да използва! Точно когато се усмихнеш и решиш, че си намерил това, което търсиш, балонът се спуква и те опръсква с помия от розови, напразни и нещастни илюзии. Господи, как мразеше подобни места! От тях просто лъхаше на безнадеждност. Може би, защото му беше по-бесно да вярва, че животът му е една нелепа шега. Една невероятна подигравка с него самия. Непременно там някъде горе някой се забавляваше с тази шега.

Колко пъти беше усещал едно и също. Все потъваше по-дълбоко и по-дълбоко в пропаст, от която или не му се излизаше, или пет пари не даваше за нея. Просто безнадеждно пропадане надолу, надолу, надолу...

Мразеше този бар, той толкова много му приличаше на тази пропаст, че му се плачеше. Един бар, ужасяващ като пропаст! Проклет бар – ето колко дълбока беше самотата!

– Колко е дълбока самотата?

Достатъчно дълбока, за да се удавиш в нея. На мъжът му се повдигаше от това място. Той извърна поглед от мръсните стени и противните лица. Гледаше жадно през прозореца. В началото дори не виждаше нищо от гледката, разкриваща се пред него. Просто беше щастлив да отстрани от полезрението си мръсотията и проклетото чувство на безнадеждност. После обаче видя времето навън. Картината не му помогна да се отърси от печалното си настроение. Навън валеше дъжд. Но не дъжд, такъв, какъвто обичаше, а от онези гадните дъждове. Хубавият дъжд е този, който плисва изведнъж, за момент потапя всичко наоколо, а когато само след миг се отдръпне, остава уханието на свежест и чистота. Този

дъжд не беше от хубавите, а от ленивите. Стичаше се така повече от ден и сякаш нямаше намерение да се оттегля, а да продължи с монотонния си терор вечно. След ленивите дъждове не миришеше на свежест, а на самота. По дяволите, наистина миришеше на самота!

Мъжът се почувства толкова нещастен, че дори вече не виждаш нищо пред себе си. Натрапчивото леко, но настойчиво потропване на този дъжд по прозорците го беше накарало да излезе и тази вечер. Това проклето потропване сякаш казваше: „Сам, сам, сам, сам...“ Ако можеше поне да не повтаря това „сам“ непрекъснато, може би просто щеше да останете незабелязан дъжд, но той го повтаряше. Проклет дъжд!

Когато мъжът най-после се осъзна, видя, че беше вперил поглед в една от многото образували се локви по мрачните, сиви улици на града. Беше локва като локва. Най-обикновена. Не от тези, в които като дете се взираше, защото небето се оглеждаше в тях, не от тези. Беше сива, градска локва, каквато обикновено никой не забелязва, докато някой идиот не мине през нея с колата си и не те олее с мръсната ѝ дъждовна вода. Стори му се много дълбока локва. Господи, тази локва май наистина беше много дълбока! И тогава проклетото подсъзнание пак се обади: Ето колко дълбока е самотата, колкото една сива, градска локва! Вярно наистина! Не много дълбока, но достатъчно, за да се удавиш в нея. Да се изгубиш в сивотата ѝ.

– Колко е дълбока самотата?

Мъжът вече не пиеше от чашата с меденото, стоплящо уиски. Беше страшно съкрушен, може би от великите открития, които току-що му бяха хрумнали. Май се давеше, сигурно се давеше, и с още по-голяма сигурност – никой на този свят не би си мръднал пръста, за да го спаси от удавяне. Ето какво, по дяволите, означава да си самотен, да бъдеш сам! Стоиш си там и се давиш, докато цяла тълпа хора си пият кафето на брега и дори не поглеждат към теб. Нито за миг. О, може би все някой ще обърне поглед към теб. Може би някоя нагримирана, грозновата леличка, която ще се изсмее презрително и ще отвори страхотен разговор със събеседничката си за горкичкия човечец (имайки предвид теб). Но да ти подаде ръка, защото се давиш – НИКОГА! Защото тя все пак е човешко същество, а те правят така – проявяват съчувствие. При това винаги го правят отдалече, да не би да се заразят с нещо, ако се приближат.

Мъжът почувства, че му се повдига от всичката тази помия, наречена – общество. Знаеше отлично, че стои на метри от това общество, че се дави и то няма да направи нищо. Обществото. А може би се давеше в

задушаващата прегръдка на това изродено общество? Беше уморен за поредната битка, която го очакваше. Затова предпочиташе да си стои далеч. И колко далеч се чувстваше наистина. Толкова далеч, че му се доплака.

Та той плачеше!

Това пък какво означаваше? И понятие нямаше защо се разплака, само че в следващия момент отново осъзна поредната истина. Вгледа се в прозореца, там се оглеждаше безнадееждното му изражение, а по лицето му се стичаха няколко сълзи. Ето колко е дълбока самотата – колкото тези нещастни сълзи!

Мъжът седеше сам на масата си в бара и се давеше. Давеше се в чашата си с уиски, в грозната пропаст на живота, каквато представляваше този бар. Давеше се в сивите локви наоколо, давеше се в собствените си сълзи!

– А ще мога ли някога да изплувам отново и да усетя слънцето на живота?

Проклето подсъзнание, защо сега мълчиш? Отговори на един мъж, който се дави!

КРАЙ

© Вера Борисова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1687>]